

Geschilleninstantie Huisartsenzorg Kamer Noord

Referentie: 2017/31/HAN

UITSpraak

Inzake

Mevrouw [naam]
Wonende te [plaats]
Klaagster

tegen

De heer[naam], huisarts
te [plaats]
Verweerder

DE PROCEDURE

Middels een klachtenformulier van 20 juni 2017 heeft klagster een klacht ingediend jegens verweerder.

Klaagster heeft op 30 juli 2017 de Geschilleninstantie Huisartsenzorg Kamer Noord (hierna verder te noemen de (geschillen)commissie) schriftelijk gemachtigd de klacht voor te leggen aan verweerder en heeft hierbij tevens de geschillencommissie gemachtigd alle relevante gegevens betreffende de klacht op te vragen.

Verweerder en klagster zijn gehoord op basis van een schriftelijke procedure van hoor en wederhoor.

De geschillencommissie heeft kennisgenomen van de volgende stukken:

- Het klachtenformulier van 20 juni 2017;
- het verweerschrift van verweerder van 31 augustus 2017;
- de repliek van klagster van 26 september 2017;
- de dupliek van verweerder van 5 oktober 2017.

In haar vergadering van 2 november 2017 heeft de geschillencommissie besloten op basis van de schriftelijke stukken tot een uitspraak te komen.

De uitspraak is vervolgens vastgesteld in de vergadering van 8 december 2017.

SAMENVATTING VAN HET GESCHIL

Klaagster vindt dat verweerder onterecht een medische verklaring heeft afgegeven.

DE FEITEN

De geschillencommissie heeft op grond van de beschikbare informatie de, voor de beoordeling van het geschil relevante volgende feiten als vaststaand, of onvoldoende betwist, aangenomen:

Op 13 april 2017 heeft verweerder een brief gestuurd aan de ex-partner van klagster.

Onder "Betreft" vermeldt de brief "Medische verklaring".

De tekst van deze brief luidt: *"Op uw verzoek deel ik mee dat er in de gesprekken die er zijn geweest met de praktijkondersteuner GGZ en dhr en mevrouw wel in algemene zin is gesproken over de mogelijkheid van een psychologisch onderzoek naar factoren die een rol kunnen hebben gespeeld in de ontstane relatieproblemen. Eventuele verwijzing voor verdere diagnostiek had alleen te maken met de ontstane relatieproblemen. Dat had te maken met de interactie tussen mevr en dhr waardoor de relatieproblemen mede zijn ontstaan. Er was geen sprake van een (vermoeden van) een psychiatrische diagnose."*

Op 26 mei 2017 heeft een gesprek plaats gevonden tussen klagster en verweerder.

Op 9 juni 2017 heeft na bemiddeling van [naam cliëntenorganisatie] een gesprek plaatsgevonden met een collega van verweerder, die optrad als klachtenfunctionaris.

Verweerder heeft op 26 juni 2017 een brief geschreven aan de ex-partner van klagster. Onder "betreft" vermeldt deze brief "medische informatie".

De tekst van de brief luidt: "Op uw verzoek deel ik u mee dat er in de gesprekken die er zijn geweest met de praktijkondersteuner GGZ er wel in algemene zin is gesproken over de mogelijkheid van een psychologisch onderzoek naar factoren die een rol kunnen hebben gespeeld in de ontstane relatieproblemen. Eventuele verwijzing voor verdere diagnostiek had alleen te maken met de ontstane relatieproblemen. Dat had te maken met de interactie tussen het echtpaar waardoor de relatieproblemen mede zijn ontstaan. Er was geen sprake van een (vermoeden van) een psychiatrische diagnose."

TOELICHTING OP HET GESCHIL

De klacht is waar mogelijk weergegeven in de bewoordingen van klagster en houdt zakelijk en samengevat het volgende in:

Klagster vindt dat verweerder onterecht een medische verklaring heeft afgegeven. De medische verklaring is gedateerd op 13 april 2017. Klagster kwam achter het bestaan van deze verklaring op 24 mei 2017, omdat deze verklaring door haar ex-partner was ingediend bij de Rechtbank. De zittingsdatum was [datum] 2017 en klagster was niet vooraf op de hoogte gesteld van de medische verklaring.

Klagster heeft naar haar zeggen nooit een brief gestuurd waarin zij aangaf dat er sprake zou zijn van autisme bij haar ex-partner. Dat zij dit verklaard zou hebben, is de reden dat verweerder de gevraagde medische verklaring heeft afgegeven.

Het betreft geen brief, die verweerder opgesteld heeft, zoals hij zelf stelt, maar een medische verklaring die ook is ingebracht bij de Rechtbank. Door het inbrengen van deze verklaring in de procedure werd klagster gedwongen haar eigen patiëntendossier in te dienen bij de Rechtbank. Klagster vindt dit heel erg omdat zij daardoor nog meer privé gegevens openbaar moest maken.

Voor de informatie die klagster aangaat die verstrekt is door verweerder, heeft zij bovendien geen toestemming gegeven, terwijl dit niet verstrekt had mogen worden zonder toestemming, aldus klagster. Haars inziens mag een huisarts niet persoonlijk betrokken zijn en dient een arts die verklaringen afgeeft onafhankelijk te zijn. Klagster verwijst hiervoor naar de website van de KNMG, waar het volgende is opgenomen:

Mag ik als behandelend arts een geneeskundige verklaring afgeven t.b.v. eigen patiënten?

Standpunt KNMG

De KNMG heeft als standpunt dat een behandelend arts geen verklaringen afgeeft over een eigen patiënt, waarbij hij/zij een oordeel geeft over de (medische) geschiktheid of ongeschiktheid van een patiënt om bepaalde dingen wel of niet te doen. Voorbeelden daarvan

zijn: is iemand in staat te werken, een auto te besturen, naar school te gaan, goed voor de kinderen te zorgen, is terecht een geboekte reis geannuleerd of heeft iemand recht op een parkeervergunning of aangepaste woonruimte?

Dergelijke verklaringen mogen alleen worden afgegeven door een onafhankelijke arts. De onafhankelijke arts kan een eigen beoordeling maken van de situatie. Zo nodig kan de onafhankelijke arts, met toestemming van de patiënt, extra informatie opvragen bij de behandelend arts(en). Om patiënten uit te leggen waarom de behandelend arts geen verklaring afgeeft heeft de KNMG het zogenaamde 'weigeringsbriefje' opgesteld. Dit weigeringsbriefje is beschikbaar in vier talen, Nederlands, Engels, Turks en Marokkaans.

Klaagster vindt dat verweerder haar ex-partner had kunnen verwijzen naar een onafhankelijk arts. Ook begrijpt klaagster niet waarom verweerder geen medisch dossier heeft uitgedraaid voor haar ex-partner, maar heeft gekozen voor een medische verklaring.

Klaagster heeft op 26 mei 2017 een gesprek gehad met verweerder. Zij wilde weten waarom haar ex-partner een medische verklaring krijgt, terwijl verweerder tegen haar heeft gezegd dat hij zich niet wil bemoeien met de juridische procedure waarbij klaagster betrokken is.

Klaagster wil dat de medische verklaring nietig wordt verklaard bij de Rechtbank. Naar zeggen van verweerder is dat niet mogelijk. In plaats daarvan heeft verweerder een aangepaste brief opgesteld.

HET VERWEER

Het verweer is waar mogelijk weergegeven in de bewoordingen van verweerder en houdt zakelijk en samengevat het volgende in:

Op 13 april jl. bezocht de ex-partner van klaagster het spreekuur van verweerder met de vraag of verweerder in een brief wilde verklaren dat er bij de ex-partner geen psychiatrische diagnose bekend was. Aanleiding voor dit verzoek was een brief van klaagster waarin zij beschreef dat hij bekend zou zijn met autisme. Vanwege de mogelijke consequentie van deze diagnose bij de Rechtbank, wilde de ex-partner op papier hebben dat deze diagnose bij hem nooit is gesteld. Verweerder is van mening dat iedereen recht heeft op medische informatie uit zijn/haar dossier en heeft om die reden aan het verzoek van de ex-partner van klaagster voldaan.

Verweerder ontleende aan de website van de KNMG de kennis waaraan een medische verklaring moet voldoen:

"Een geneeskundige verklaring is een (schriftelijke) verklaring van een arts, over een patiënt die onder behandeling staat of stond van deze arts. In zo'n verklaring geeft de arts op medische gegevens gebaseerd waardeoordeel over de patiënt en diens gezondheidstoestand. De KNMG adviseert behandelend artsen om geen geneeskundige verklaringen af te geven over eigen patiënten. Wel mag een behandelend arts, met toestemming van de patiënt, feitelijke medische informatie verstrekken."

Verweerder heeft er naar gestreefd deze voorwaarden in acht te nemen. Verweerder beschrijft objectief vanuit het dossier wat de aanleiding was voor het eventueel vermoeden van een psychiatrische diagnose. Daar is echter verder geen vervolg op gekomen. Verder blijkt er uit het medisch dossier niet dat er sprake was van een psychiatrische diagnose of dat er onderzoek was die een dergelijke diagnose bevestigt. Verweerder vindt dat dat objectieve gegevens zijn en geen waardeoordeel.

Verweerder heeft met klagster gesproken over haar bezwaren en heeft aangegeven dat het beter was geweest als hij het "medische informatie" had genoemd in plaats van "verklaring."

Verweerder vindt verder dat hij inhoudelijk niets over klagster heeft gezegd. Achteraf vindt verweerder wel dat hij de informatie over de relatieproblemen beter weg had kunnen laten en beter had kunnen volstaan met aangeven dat hij niet bekend was met enige psychiatrische diagnose. Verweerder heeft later een gewijzigde brief opgesteld.

Verweerder heeft getracht naar eer en geweten te handelen, zonder een waardeoordeel te geven. Bij relatieproblemen vindt verweerder het belangrijk geen partij te kiezen, zeker als beide partners patiënt zijn. Verweerder vindt ook niet dat hij partij heeft gekozen, hij heeft alleen voldaan aan het verzoek om medische informatie van de ex-partner van klagster.

Verweerder kan niet overzien of het voor de Rechtbank uitmaakt of hij zijn brief een medische verklaring heeft genoemd of medische informatie.

BEOORDELING DOOR DE GESCHILLENCOMMISSIE

Op de arts-patiënt relatie is de Wet inzake de geneeskundige behandelingsovereenkomst (WGBO) van toepassing. Deze wet legt de hulpverlener de verplichting op om bij zijn werkzaamheden de zorg van een goed hulpverlener in acht te nemen en daarbij te handelen in overeenstemming met de op hem rustende verantwoordelijkheid, voortvloeiend uit de voor hulpverleners geldende professionele standaard.

Bij de beoordeling van het handelen in onderhavige klacht is van toepassing de KNMG (Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst) Richtlijn omgaan met medische gegevens van september 2016, in het bijzonder hoofdstuk 2.

In deze richtlijn is bepaald dat bij gegevensverstrekking op verzoek van derden in algemene zin het volgende geldt: vooraf is gerichte toestemming van de patiënt vereist. Hiervoor moet de patiënt weten met welk doel de gegevens worden opgevraagd en/of verstrekt, wat de inhoud is van de informatie en wat de mogelijke consequenties van de gegevensverstrekking zijn. De arts moet zich ervan vergewissen dat de patiënt hiervan op de hoogte is.

Klagster vindt dat verweerder onterecht een medische verklaring heeft afgegeven. Daarnaast vindt klagster dat zij voor de verstrekte informatie die haarzelf betrof bovendien toestemming had moeten verlenen.

Allereerst stelt de commissie vast dat door verweerder een brief is verstuurd aan de ex-partner van klagster. In deze brief is naar het oordeel van de commissie ook informatie vermeld die klagster zelf betrof. Verweerder geeft aan dat er gesprekken zijn geweest met een POH-GGZ en dat er sprake was van relatieproblemen tussen klagster en haar ex-partner, die te maken hadden met "de interactie tussen het echtpaar".

De commissie is van oordeel dat klagster om toestemming gevraagd had moeten worden voor de te verstrekken informatie die haarzelf betrof.

Verder geldt het volgende. In voornoemde KNMG richtlijn is bepaald dat het afgeven van geneeskundige verklaringen door de behandelend arts wordt afgeraden. De behandelrelatie tussen arts en patiënt dient vrij te blijven van belangenconflicten, die mogelijk kunnen spelen bij het al dan niet afgeven van een geneeskundige verklaring.

Een geneeskundige verklaring is een (schriftelijke) verklaring die door een arts is opgesteld, ten behoeve van een patiënt die onder behandeling van die arts staat of stond. Een geneeskundige verklaring bevat een op medische gegevens gebaseerd waardeoordeel over de patiënt en diens gezondheidstoestand. De verklaring dient een ander belang dan behandeling of begeleiding.

De commissie is van oordeel dat in het geval van de door verweerder opgestelde brief sprake was van een medische verklaring, ongeacht de aanhef van een dergelijke brief. Verweerder heeft niet enkel objectieve feitelijke medische informatie verstrekt zoals hij zelf stelt, er zijn naar het oordeel van de commissie ook conclusies getrokken door verweerder. Indien verweerder alleen feitelijke medische informatie had willen verstrekken, had hij kunnen volstaan met het verstrekken van een afschrift van het medisch dossier aan de ex-partner van klagster. De commissie stelt vast dat verweerder niet overeenkomstig de voornoemde professionele Richtlijn van de KNMG heeft gehandeld, noch dat hiervan gemotiveerd is afgeweken. De commissie acht de klacht van klagster dan ook gegrond.

De klacht van klagster is gegrond verklaard. De commissie is om die reden van oordeel dat het door klagster betaalde griffierecht ad € 50,00 ten laste van verweerder komt. De commissie zal verweerder daartoe veroordelen.

DE UITSPRAAK

De commissie verklaart de klacht gegrond.

De commissie veroordeelt verweerder tot betaling van het door klaagster betaalde griffierecht, te weten een bedrag van € 50,00 en wel binnen 2 weken na datering van deze uitspraak.

Deze beslissing is genomen door:

De heer mr. J. van der Hulst , voorzitter

Mevrouw drs. G. Hutten, lid op voordracht van de Landelijke Huisartsenvereniging/Ineen

De heer drs. M. Bergeijk, lid op voordracht van de Landelijke Huisartsenvereniging/Ineen

De heer mr. M. Kooijman, lid op voordracht van Patiëntenfederatie Nederland

Mevrouw drs. D.F. Bakker, lid op voordracht van Patiëntenfederatie Nederland

bijgestaan door mw. mr. S. van Dijk, ambtelijk secretaris.

Eindhoven, 12 december 2017

namens de commissie:

De heer mr. J. van der Hulst, voorzitter.